

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΙΑΝΤΑ

Τη βραδιά της 13 του Μάρτη παίχτηκε στο Δημοτικό Θέατρο από την «Εταιρίαν προς διδασκαλίαν αρχαίων δραμάτων» ο Αϊάντας του Σοφοκλή. Δεν έχουμε κανένα λόγο να κατηγορήσουμε προκαταβολικά το έργο του κ. Μιατριώτη, που θέλει να φιλνταί της αρχαίας τραγωδίας προστάτης "Αγ.ος και σεβαστός ο σκοπός του κ' η πρόθεσή του, σεβαστοί κ' κόποι του" με το αποτέλεσμα τους έχει τέτιο, που να μη γεννήσει μερικές σκέψεις ολότελα αντίθετες του ένθουσιασμού του.

Η τραγωδία παίχτηκε όσο μπορούσε καλύτερα. Τα διάφορα πρόσωπα ήταν μελετημένα κ' έδειξαν ότι οι κόποι του καλού τους δάσκαλου, του κ. Μάρκου Σιγάλα δεν πήγαν χαμένοι. Πρό πάντων ο κ. Πετρος Λέων που έπαιξε τον Αϊάντα, παρουσιάστηκε αληθινός ήρωας τραγωδίας και μόρσε με το παράτημά του, τη φωνή του, τη φωτιά, που είχε μέσα του, να μάς κάνει να νοιώσουμε ότι είναι καλλιτέχνης σωτός και καταλαβαίνει τι θα πει σκηνή. Κι' ακόμη με την πονεμένη μορφή του μάς παρουσίαζε παρά πολύ αληθινά το μελαγχολικό και χτυπημένο με την κατάρα των θεών τραγικό ήρωα, δηλαδή είχε χωνύσει το χαρακτήρα του Αϊάντα. Τα ίδια άπανου-κάτου μπορεί να πει κανένας και για τον κ. Ζήνωνα, που έπαιξε το πρόσωπο του Δυσσέα με τέγνη και δύναμη, έχει συνηθισμένη. Κι' ο αρχηγός του χορού κ. Πάνος Καλογερικός γεννημένος καλλιτέχνης για την αρχαία τραγωδία, τόσο που να φτάνει κανένας στη σκέψη, ότι η αρχαία Διονυσιακή ψυχή σιγοφίλησε τη δική του. Σεχωριστή έντύπωση έκαμε κ' η δεσποινίδα Αρτεμιδα Ζάρα που έπαιξε την Τέκμηρα. Είχε στιγμές, που μά την αληθεία δε μπορούσε κανένας να φανταστεί, ότι για πρώτη φορά ανέβαινε στη σκηνή. Μαθήτρα του κ. Σιγάλα κι' αυτή.

Κι' αυτά ήταν το όμορφο μέρος της παράστασης. Μα κατά δυστυχία τα χορικά της τραγωδίας είχαν μελοποιηθ(η) από τον κ. Παχίκο. Γιατί; άπλούστατα για να πει ο κ. Μιστριώτης, ότι είναι προστάτης και της αρχαίας και της εθνικής μουσικής. Κι' όμως οι άκουσαν τις διάφορες ρεσιτατίβες από την Αϊντά και το Ριγκολέτο και την Καβαλερία Ρουσιτσάνα και δεν ξέρω από πού άλλο μελοδραμα, που τραγουδούσε ο Χορός ανακατωμένες με μερικά τροπάρια Βζαντινής μουσικής εις ήχον πλάγιον Δ' και άλλα κοντάκια, και με κάμπουσες νότες από τα δημοτικά μας τραγούδια, όσοι άκουσαν αυτό το μουσικό, ξέχασαν ότι άκούν και βλέπουν τραγωδία του Σοφοκλή. Έπρεπε, βλέπετε, να έχει και το άσπειο μέρος της η παράσταση να φανεί κ' εδώ ο Ρωμαίικος χαρακτήρας, που μπορεί και τα πύθ σοβαρά να τα κάνει γελοία με τη στενοκεφαλιά του ή με τη μανία του να δείχνει, ότι θέλει να φυλάξει τους προγονικούς θησαυρούς. Μα έσβυσαν μέσα στο θέατρο και οι τελευταίοι ήχοι

κού δασμού αναγκάζεσαι να φορολογήσης κάποιαν άλλη τους, κι έτσι προστατεύεις εντόπια βιομηχανία που ίσως δεν το χρειάζεται πολύ άφινοντας άπροστάτευτη την πύθ ζημιωμένη από ξένο δασμό. Η Ρωσία λ. χ. κ' η Αμερικη φορολογούν υπερβολικά τ' άγγλικά ύφασματα. Η Αγγλία όμως δεν μπορεί να φορολογήση τα δικά τους γιατί τέτοιων ειδών δεν εισάγει έκείθε παρά τιποτένια ποσά, ενώ εισάγει πλήθος θρόφια και πρώτες ύλες. Για να χτυπήση λοιπόν με άνταποδοτικούς δασμούς αυτά τα δυό Έθνη, τα πύθ προστατευτικά του κόσμου, πρέπει να φορολογήση τη θροφή της.

Πώς οι ξένοι πλημμυρούν την Αγγλία με φτηνές πραγματίειες, ή, όπως λέει ο κόσμος περιπαιχτικά, πώς «άδειάζουν» εκεί όλες τους τις φτηνοδουλιές, είναι υπερβολή. Ίσως κάτι λίγες εισάχουνται σε υπερβολικές τιμές, και τό να φορολογήσης τέτοια είδη δε θα πη άλλο παρά καθάρη προστασία του άγγλου βιομήχανου. Θα καταντήση να βάζης άνταποδοτικούς δασμούς στα φτηνότερα και καλλίτερα είδη—γιατί αν δεν είτανε τέτοια, ο κόσμος δε θα τάφερνε άπ' έξω—και θα ζημιώσης, όχι μονάχα τον εντόπιο ξοδευτή, παρά πολύ συχνά και τον ίδιο τον εντόπιο βιομήχανο, γιατί πολλά ξένα είδη, όντας μισοτελειωμένες πραγματίειες που έπειτα ζετλειώνονται μέσα στον τύπο, καταντούν η πρώτη ύλη άγγλικής βιομηχανίας. Αγοράζοντας τα φτηνά, ο Αγγλος βιομήχανος κατασκευάζει φτηνά, πουλει φτηνά και συναγωνίζεται καλλίτερα τους ξένους. Αν η Αγγλική έμποδίση την εισαγωγή τους, θα πζνε άλλο, και τότες την ωφέλεια φτηνού ύλικού θα την έχη ο ξένος αντίπαλος. Το ν' αγοράζουμε, λένε, φτηνά, δε βλάπτει έμας, παρά βλάπτει εκείνους που μάς πουλούν. Πώς οι ξένοι δασμοί είναι κάποτε υπερβολικά άδικοι και φανερά έχτρικοί, αυτό είναι αλήθεια. Πριν όμως βάλη το Κράτος άνταποδοτικό δασμό πρέπει τουλάχιστο ν' άποδειχτή πως αυτό είναι το μοναχό και βέβαιο μέσο για να κατορθώση την κατάργηση των ξενικών και πως δε θα ζημιώση την ίδια την Αγγλία περισσότερο παρά τους ξένους. Έπειτα πρέπει και να ψηφίζεται κάθε φορά έπιτηδες νόμος. Το να δοθη στο Κράτος καινούρια έξουσία να βάζη άνταποδοτικό δασμό, όταν το νομίση άναγκαίο, είναι άντισυνταγματικό και πικίντυνο.

Αν οι ξένοι φορολογούν άγγλικήν άποικία γιατί έδωσε δασμολογικό προνόμιο στην Αγγλία, αυτός λένε, δεν είναι λόγος για ν' άρχίση η Αγγλία δασμολογικό πόλεμο μαζί τους. Αφού έδωσε στις

άποικίες της άυτονομία, με το δικίο τους οι ξένοι τις μεταχειρίζονται όπως κάθε ανεξάρτητη πολιτεία που δε δίνει τα ίδια έμπορικά προνόμια σε όλους. Έπειτα, περισσότερο ζημιώνονται οι ξένοι φορολογώντας τ' άποικιακά είδη, που τα περισσότερα είναι θρόφια, παρά ό,τι ζημιώνονται οι άγγλικές άποικίες φορολογώντας τα ξένα βιομηχανήματα που συναγωνίζονται με τα δικά τους.

M.

ΣΤΟΝ ΠΟΛΥΚΛΑΜΕΝΟ ΠΛΑΤΩΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Το τρυφερό σου το κορμί που το θέρμαινε
Του ήλιου η άχτίδα.
Το τρυφερό σου το κορμί που το θροσίζε
Η δροσιά της άβγης.
Που η ζωή τοΰδινε τα ρόδα στο στόμα
Και τ'όμορφο χαμογέλιο.
Που η ζωή τοΰδινε την κίνηση την δλόζωση
Και τη χαρά την δλόθρομη.
Το τρυφερό σου το κορμί άκίνητο τώρα
Του ήλιου η άχτίδα δεν το θερμαίνει
Το τρυφερό σου το κορμί πιά δεν το θροσίζει
Η δροσιά της άβγης.
Η ζωή δεν του χαρίζει πιά στο στόμα
Τ'όμορφο χαμογέλιο.
Η ζωή δεν του δίνει πιά την κίνηση την δλόζωση
Και τη χαρά την δλόθρομη.
Γαλήνη βασιλεύει στο λουλουδένιο πρόσωπο
Γαλήνη, γαλήνη.
Και με καταπονά το μεγαλείο της
Το μεγαλείο της το υπεράνηλο
Και φέρνει την ψυχή μου σε κατάνυξη
Σε μουσικά κατάνυξη.
Ω σκέψη που με οδηγείς στον άγνωριστο κόσμο
Τόν δνειρεμένο κόσμο.
Μου θυμίζεις κ' έμένα πως είμαι μια ψιλή πνοή
Λιανοτρέμουλη.
Που η δύναμη της άφομοίωσης την καλεί
Ω την καλεί.
Ω αιώνια άπόσπαση, ω αιώνια ένωση
Της πολύχρωμης οδοίας!
Πόλη ΑΘΩΣ ΜΟΥΤΒΙΩΤΗΣ

βράδυ σ' τα γεμάτα να του έτοιμάσω το πρώτο φύλλο. Μετάφρασα ένα παιδιακίστικο διηγηματάκι από 'να γαλλικό περιοδικό, που κατώρθωσα ναύρω, έγραψα ένα παρκαμύθι, όπως τ'όξερν, ξεσήκωσα δεξιά κι' άριστερά, από πκληά περιεδικά, την Εύτέρπη, τη Χρυσάλιδα, αίνιγματα και γρίφους, κι' ύστερα κόλλησα σ' το τέλος και το βαρύ πυροβολικό του Ηλία, τις δύσκολες λύσεις μερικών προβλημάτων της Γεωμετρίας και τής Άλγεβρας, άπ' τα μέρη που κάναμε μάθημα σ' τη δεύτερη του γυμνασίου. Με φοβερό καρδιοχτύπι περιμέναμε την Κυριακή του πρώτου φύλλου.

Από βραδύς ο Ηλίας με τον Άριστοτέλη, τον κεφαλαιοπύχο σύντροφο, ριζώθηκαν στο τυπογραφείο, με τα μάτια τους τέσσαρα, μη μάς βάλη καμμιά τρικλοποδιά ο τυπογράφος! Έγώ περίμενα σ' το σπίτι μου, με σοβρότητα άκδηματικό, τις δοκιμές του τυπογραφείου. Τέλος πρῶι πρῶι λευτερώθηκε η συντροφιά και βγήκε στο φῶς 'να έφταμηνίτικο ψοφιάκι: Η έφημερίς ο Όμηρος, φρεδύς πλατύς με πολλά μπιχλιπιδία γραμμένος, με του μεγάλου Όμηρου την εικόνα 'πανωκέφαλα. Από κάτω με μεγάλα φαντεχτερα γράμματα φιγουράριζαν τα όνόματα του Ηλία Διαβολάκου, δοκίμου ιερομονάχου, άρχισυντάκτου, και του Άριστοτέλους Κουνενέ, ιδιοκτίτου.

Έγώ, αν και είχα ένα κρυφό παρκαμύθιο πως κανείς δεν μ' έπερνε χαμπαρί, πέταξα άπ' τη χαρά μου σαν άκουσα τις μάγκες να διαλαλούν σ' τους δρόμους, με τις άλλαις έφημερίδες, και τον «Όμηρό μου», το καμμάκι αυτό της σορίας μου! Οι σύντροφοι με συζητάκανε άπ' την καρδιά τους για την έπιτυχία, βεβαιώνοντας πως τα γραφόμενά μου κάναν στον κόσμο μεγάλη έντύπωση και πως η δουλειά μας θα πάη πρῶμα! Την πούληση την άφήκανε στον τυπογράφο όπως κι' άλλες έφημερίδες που τύπωνε κάνανε. Ών πέρασαν τρεις τέσσαρες μέρες ο συντάχτης με τον ιδιοκτήτη πήγανε στο τυπογραφείο με καμάρι να μάς ψουν τα καζάντια ο τυπογράφος έβαλε το χέρι του σ' την τσέπη κι' έβγαλε πέντε δεκάρες! Κάτω κει τ' άπούλητα φύλλα, σε μια στιβα μαζωμένα, κλαίγην άπαρηγόρητα τη μοίρα τους....

Ο Πάτερ Ηλίας φρενιασμένος ήρθε άπ' το τυπογραφείο στο σπίτι μας φως φανερό ήτανε πως ο μαπαρξάς ο τυπογράφος μάς γέλασε, μάς χαντάκωσε, άπ' άλλα φύλλα πληρωμένος· βέβαια διν τους έσύμπερνε να πάη το δικό μας μπροστά και φρόντισαν με άτιμιες να το ξεπαστρέψουν! Άκούς εκεί ο μόρνος να του πη πως κάτι θα κολλήση από χονδρική πούληση... σ' τα μπκαλάκια; Άχ! μαρὲ και που θα του πάη! Να μην τον πούνε κλόγερο αν δεν του

ξεριζώση καμμιά μέρα το μουστάκι, τρίχα τρίχα!... Έγώ που τσακίζομουν ο δύστυχος να έτοιμάζω το δεύτερο φύλλο, κούνησα το κεφαλι μου, σαν άκουσα τα κακά χαμπαρία, πέρνοντας την πικρή άπόφαση πως δεν ήτανε γραμμένο να δείξω πύθ σοφές τις δεύτερες σκέψεις μου!

Αλήθεια ύστερ' άπ' αυτή την πρώτη τύφλα μας ήρθε κι' άλλη πύθ τρανή σ' το γυμνάσιο. Μόλις πήγαμε το πρῶι στο μάθημα μάς προσκάλεσε ο γυμνασιάρχης στο γραφείο, όπου περιμενε κι' ο πατέρας του Άριστοτέλη. Ο γυμνασιάρχης, λαμπρός άνθρωπος άλλ' άύστηρος, σαν αρχαίος Σπαρτιάτης, μάς έψαλε τον αναβαλλόμενο, λέγοντας πως αν τοληήσουμε να βγάλουμε κι' άλλο φύλλο θα μάς διώξη από το σχολείο, μ' όλη τη λύπη που θα νοιώση για μένα, έπιμελή ως τότε μάθητή και φρόνιμο. Μην έρωτάτε τα χαλικά μου! Βγήκ' από το γραφείο κατκόκκινος άπ' την ντροπή μου, με μάτια γεμάτα δάκρυα, και βλαστήμησα την ώρα και τη στιγμή που μπλεχτήκα σ' τις παληοδουλις του Ηλία. Όλη αυτή την ιστορία μάς την έσκάρωσε ο πατέρας του Άριστοτέλη, που καθόλου δ' ενθουσιάστηκε με τη δόξα του γιού του! Και βέβαια δ' ν του ήτανε εύχαριστο να βλέπη να κάνουν φτερά πότε δεκάρια και πότε είκοσιπεντάρια. (Άκολουθεί)

της μουσικής του ξεπνευσμένου κ. Παχτίκου κ' ήθελε ή σειρά του κ. Μιστριώτη. Ο άπαραίτητος λόγος δέ, άκούσθηκε. Ήταν καθηγητής του Πανεπιστήμιου τήν ώρα εκείνη ή άντιπρόσωπος του κ. Δεληγιάννη; Μίλησε για θεσμούς ή κ. Καθηγητής, για μηχανογραφίες και για προσδοκία από τους χυδαίστες. Κατάλληλη ή στιγμή. βλέπετε. Άρχαιο δράμα παίζονταν και να μή κατακερυνωβοληθούν οι χυδαίστες δέν πήγαινε. Μά ήν ή κ. Μιστριώτης πρόσεχε, θάβλεπε μερικούς Άμερικάνους από τους πολλούς, που ήταν επδ'θέατρο, να κρατούν στα χέρια τους τή «Νουμά» με τή μετάφραση του Αλαντα και θάκουγε να λέν, ότι όσο ζωντανά έπαιζαν μερικοί άπένου στή σκηνή, τόσο ζωντανά ένοιωθαν και τί έλεγαν, γιατί ή μετάφραση στή δημοτική τους ξεναζωνάνευε σ' αυτά τους και στήν ψυχή τους τή γλώσσα του Σοφοκλή. Ξαναζωντανεύει άκόμη ή άρχαία τραγωδία και στήν ψυχή πολλών φοιτητάδων, που μ' όλο τή φόβο μή χαρακτηριστούν κ' αυτοί πρόσδετες, έβγαζαν κρυφά από τόν κόρφο τους τή φύλλο του «Νουμά» και παρακολουθούσαν τήν παράσταση με τή μετάφραση κ' ένοιωθαν οι καθημένοι τή Σοφοκλή. Πήδ εύτυχισμένοι βέβαια αυτοί από κείνους που είχαν τήν έκδοση του κ. Μιστριώτη με τή σχολία, κ' από τους άλλους, που κρατούσαν άνοιχτή μπροστά τους τή μετάφραση κατά λέξη του κ. Καρακτσάνη. Διπλή βεβαιότητα, καθώς μου έλεγε ένας από δαύτους: να μή νοιώθουν τί λέν στή σκηνή, μά να ζαλλίζονται περισσότερο και με τίς δασκάλικες έρμηνείες. Μόνον ή κ. Βικέλας είχε στερεότυπη έκδοση Σπαρατάπου κ' αυτός. Είδα και τή μετάφραση τής «Ορέστειας» τόν κ. Σωτηριάδη να κρατάει σ' ά χέρια του τή «Νουμά» και να διαβάσει με προσοχή τή μετάφραση κ' ύστερα ν' άκούει τόν κ. Μιστριώτη τί να θυμόταν άραγε; τήν ώρα κείνη; Δέν είναι άύπλοκο να τή μαντεψει κανένας, γιατί ή κ. Καθηγητής τή τόνισε, ότι και τή ζωή του θυσιάζει για τή διάσωση τής Έλληνικής γλώσσας. Μά ήν κύτταξε γύρω του δέ θά τάλεγε αυτοί, γιατί από τή ξεφύλλισμα του «Νουμά» θάκουγε, ότι ή Έλληνική γλώσσα σώθηκε, σώζεται και θά σωθει από τόν Έλληνικό λαό δίχως τήν αύτοθυσία του.

ΗΛ. Β.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Υπομιμνήσκειται τοίς ένδιαφερομένοις, ότι αι έγγραφαί εις τή έκ Δραχ. 20,500,000 Λαχειφορον δάνειον τής Έθνικής Τραπέζης τής Ελλάδος άργονται τή 10 Μαρτίου έ. έ. και λήγουσι τήν 20 του ίδιου μηνός.

Άθηναι τή 9 Μαρτίου 1904.

(Έκ του Γραφείου τής Έθν. Τραπέζης)

11 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ηλία Π. Βουτιερίδη

Ο Δάφνης λοιπόν άφου γλυκά γέλασε και τήνε φίλησε πιά γλυκά και τής φόρεσε τή στεφάνη με τούς μενεξέδες, άρχισε να τής λέει τή παραμύθι τής Ήχώ, άφου τής ζήτησε, άμα τής τή μάθει, για πλερωμή δέκα φιλιών.

ΙΕ. Οι Νύμφες, άγάπη μου, είναι πολλές. Μελικές, Δρυάδες και Έλειες: όλες όμορφες, όλες τραγουδήστρες: και μιά άπ' αυτές γέννησε κόρη τήν Ήχώ θνητή, γιατί ήταν από πατέρα θνητό: όμορφη, γιατί ήταν από μητέρα όμορφη. Τήν αναθρέφουν λοιπόν οι Νύμφες και τή μαθαίνουν οι Μούσες να παίζει τή σουραύλι και να λέει με τή λύρα και τήν κιθάρα κάθε τραγούδι, ως πού, άμα ήταν στον άνθό τής παρθενιάς

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΑΡ ΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Για τήν Ελλάδα Δρ. 10.— Για τήν Έξωτερικό Φρ. 10

10 λεπτά τή κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στή κιάσκια τής Ιλατείας Συντάγματος, Όμνονας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχοδουμου (Πυθαγματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμνονας) ή τή καπνοπώλειο Σαρφή (Ιλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στή βιβλιοπωλειο «Έστιας» Γ. Κολάφου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΕΞΕΡΟΜΕ

άν καμμιά από τίς σπουδαίες πεντάλεπτες ή δεκάλεπτες έφημερίδες μας θά αποφασίσει να μάς καταστρώσει, τώρα πού διακόπτονται οι έργασίες τής Βουλής, τή δουλειά πού έκαναν τόσους μήνες φέτος εκεί μέσα οι πατέρες του Έθνους. Άν αποφάσισαν να μάς καταστρώσουν τόν πατριωτικό αυτό λογαριασμό με αριθμούς, πού να φανερώσουν τίς ώρες τής δουλειάς, έλμαστε βέβαιοι πώς θά κατέληγαν σ' ένα τεράστιο μηδενικό, μεγαλύτερο άκόμα κ' από τή Έθνικό λεπροκομείο πού ύψώνεται με τόση αυθάδεια καταμετρήσ τής Άθήνας και βρίζει άδιάντροπα έλο τόν Έλληνισμό.

Άν επρόκειτο να μάς καταστρώσουν με αριθμούς τα λόγια πού άκουστήκαν εκεί μέσα, άλλο ζήτημα. Τή άθροισμά τους θά περνούσε

και τή δυτεκτομύσιο κ' άφου θά παίρναν άπ' αυτό τή κερίδα τους οι έθνικοί πατέρες, θά παίρναμε και μεις οι ραγιάδες τους τή μερτικό μας και θά γινόματε έλοι πλούσιοι σέ λογία, ά κ' από τούς Ρωμιούς παρομοίος πλούτος ποτέ δέν έλειψε

Και να τα βλέπουν οι ξένοι αυτοί. οι δχτράι μας! Να Ισα Ισα τί δέν έτρεπε να βλέπουν ποτέ Κι' άφου κατά τή Σύνταγμα, τή χιλιοκουρελιασμένο και κανακάριχο οι συνεδριασεις τής Βουλής πρέπει να γίνονται δημοσίες, κ' όχι με διπλωματωμένες τίς πόρτες—δπως θήταν κ' έθικώτερο—ας γίνεται τούλάχιστο κάτι άλλο, που σ' τή δύταλο είναι, σ' τή λεφτό θά κατέσει. Άς αποφασίσουν οι έφημερίδες μας να μή τή δημοσιεύουν τή πρακτικά τής Βουλής—δηλαδή για να μιλήσουμε πιο ξάπτερα—να δημοσιεύουν μονάχα τίς πράξεις, μά όχι και τή λογία τών βουλευτών. Δέν θα κερδίσουν έτσι τόν χώρο μοιαχ πού θα μπορούν να βάλουν σ' αυτόν τσα άλλα έθνη και άναγνωσματα, Παπουλακηδες και Μουρουζηδες, μά θά αναγκάσουν και τούς βουλευτές να μή σαλιονίζου. Γιατί αν σαλιονίζου, σήμερα τή κάνουν μονάχα γιατί είναι βέβαιοι πώς θά μεταφράσουν σέ λογους τα σαλία τους οι έφημερίδες κ' έτσι θά ίδούν οι διάφοροι εκλογείς πώς ή δεινας και ή τάδες βουλευτή: δέ λέει μονάχα ναι και όχι, μά μιλάει, πού θά πη Ρωμεικά: εολιούι

Άλλοτες οι έφημερίδες μας είχαν αποφασίσει—και τί δέν έχουν άποφασίσει κ' αυτές οι καλοτυχες!—να μήν αναφέρουν καθόλου έκείνους πού αυτοκτονούν, για να περιορίσουν έτσι τήν αυτοκτομία, πού τίς περισσότερες φορές για ρεκλαμα γίνεται. Γιατί δέ, παίρνουν τέτοια άποφαση και για τή πρακτικά τής Βουλής, άφου μ' αυτό και μόνο θα προσφέρουν τήν μεγαλύτερη εκδούλευση στήν πατρίδα, σπαλώντας τ' άπόλωτα κοινοβουλευτικά στόματα;

ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ

είναι οι Κορφιάτες δάσκαλοι με τόν έπιθεωρητή τους κ. Τραυλαντώνη, πού τούς έφύρωσε στή ράχη τους ή ύπουργός τής Άπαιδευσίας κ. Στάης. Δυό έφημερίδες Κορφιάτικες είδαμε, τήν «Έφημερίδα τών Συζητήσεων» και τήν «Συνταγματική» μά και οι δυό λούζουν πατώκορρα τόν κ. Έπιθεωρητή για τή κаторθώματά του.

Να παρακαλέσουμε τόν κ. Στάη να λαβη ύπ' όψη του όσα γράφουν οι δυό αυτές έφημερίδες τή

της, χόρευε μαζί με τίς Νύμφες, τραγουδούσε μαζί με τίς Μούσες: τούς άρσενικούς όμως τούς άπόφειγε όλους και ανθρώπους και θεούς, γιατί άγαπούσε τήν παρθενιά. Ο Πάνας θυμόνει με τήν κόρη, γιατί τής ζήλεψε τή τραγούδι και δέν άπόλαψε τήν όμορφιά τής: και κάνει τρελλούς τούς βοσκούς και τούς γιδάρηδες. Κ' εκείνοι σά σκυλιά ή σά λύκοι τήν κατακοματιάζουν και σκορπούν στή γή, ενώ άκόμη τραγουδούσε, τή κομάτια τής. Κ' ή γή, για χάρη τών Νυμφών, έκρυψεν όλα τή κομάτια και φύλαξε τή μουσική και με τή θέληση τών Μουσών βγάινει φωνή και τή μιμιέται όλα, καθώς τότες ή κόρη, θεούς, ανθρώπους, όργανα, θεριά: μιμιέται και τόν ίδιο τόν Πάνα, όταν παίζει τή σουραύλι: κ' εκείνος άμα τ' άκούσει πετιέται άπένου και τρέχει κατά τή όρη, όχι από φόβο να τήνε συναπαντήσει μόνο για να μάθει ποιός είναι ή κρυμμένος μαθητής.

ΙΣΤ'. Άφου είπε τή παραμύθι αυτό ή Δάφνης, όχι μονάχα δέκα φορές, παρά πολύ περισσότερες τότε γλυκοφίλησε ή Χλόη. Παρολίγο κ' αυτό να τή είπει ή Ήχώ, σά για να βεβαιώσει, ότι δέν είπε καθόλου ψέματα. Κ' επειδή κάθε μέρα ή ήλιος πιά κρυτερός γίνονταν, γιατί τελειόνα ή άνοιξη κ' άρχιζε τή καλοκαίρι, πάλι είχαν κινούργιες δικασέδασες και καλοκαιρινές: ή Δάφνης κολυμπούσε στή ποτάμια κ' ή Χλόη

λούζονταν στίς πηγές. Εκείνος έπαιζε τή σουραύλι παραβγαίνοντας με τή πεύκα, κ' εκείνη τραγουδούσε συναγωνιζόμενη με τήν ήλιονα. Κυνηγούσαν τριζόνια έπιαναν τζιτζίκους φωνακλάδες, λούλουδα μαζεύαν: τή δένδρα σειούσαν, πωρικά έτρωγαν. Και κάποτε, και γδυμνοί πλάγιασαν μαζί και μ' ένα τομάρι γίδας σκεπήστηκαν. Κ' εύχόλα θά γινόταν ή Χλόη γυναίκα, αν δέν τρώμαζε τή Δάφνη τή αίμα Κ' έτσι από φόβο μήπως δέν κρατήσει τή φρονιμάδα του, δέν άφηνε τή Χλόη να γυμνώνεται πολύ: ως πού άπορούσε ή Χλόη, μά ντρέπονταν να ρωτήσει τήν άφορμή.

ΙΖ'. Τή καλοκαίρι αυτό πολλοί γαμπροί ήταν γύρω στή Χλόη και πολλοί από άλλα μέρη πήγαιναν στή Δρύαντα ζητώντας τή για γάμο: κ' άλλοι χαρίσματα έφερναν κ' άλλοι έταζαν μεγάλα. Η Νάπη λοιπόν παρακινουμένη από τίς έλπίδες, συμβούλεψε να παντρεύουν τή Χλόη και μήτε να κρατούν στή σπιτι περισσότερο καιρό τόσο μεγάλη κόρη, πού δίχως άλλο ύστερ' από λίγο, βόσκοντας, θά χάσει τήν παρθενιά τής και άντρα θά πάρει κανέναν από τούς βοσκούς για μήλα ή ρύδα, παρά κ' εκείνη να τήν κάμουν νοικοκυρά κ' αυτοί, άφου πάρουν πολλά δώρα, να τή φυλάν για τή δική τους και γνήσιο παιδί τους. (Γιατί είχαν κάμει παιδί άρσενικό λίγο προτήτερα) Κι' ή Δρύαντας τότε χαίρονταν με τή λεγόμενα, γιατί καθέννας έταζε δώρα μεγαλύτερα